

paa Læberne, men det forekommer mig, at vi mere og mere komme ind i en Tvangs-
trøje. Man kunde næsten sige, at vi ere
gaaede systematisk til Værks i saa Henseende.
Enhver ved, at i gamle Dage bleve de fat-
tiges Kasser understøttede ved frivillige Ga-
ver. Det var næsten aldrig Tilfældet, at
nogen gik i Kirke uden at give en større el-
ler mindre Størv til Fattigtassen, og Folk,
som overhovedet vilde hjælpe de fattige,
gav deres Penge hen til Fattigtassens Be-
styrelse og bad den om at give dem til de
fattige. Den Sag blev saa ophævet ved
Bestemmelsen om, at Sogneraadene fik Lov
til at udskrive Penge til de fattiges Kasse.
Med andre Ord efterhaanden er mere og
mere det gamle Forhold, at der blev givet
Pengehjælp af Gudhed, fra de mere vel-
staaende til de fattige, i Grunden
ophævet gennem denne Bestemmelse.
— Saa fik vi den anden Bestemmelse om
Alderdomsforsørgelsen. I gamle Dage fand-
tes der meget saa Gaarde, smaa eller store,
hvor ikke vedkommende Husbond havde i sin
Tjeneste et eller andet gammelt Tjeneste-
tyende, Husmand eller hvem det nu var,
som langt fra fortjente den Løn, som han
fik, men som fik den paa en Maade som en
Slags Alderdomsforsørgelse af sin Hus-
bond, idet denne mente, at naar denne Mand
havde tjent saa længe paa Gaarden, saa
skulde han ogsaa nyde godt deraf i sin
Alderdøm. I alt Fald ved jeg ikke saa saa
Landbrug, hvor det var en Slags Alford,
og hvor man havde begyndt at danne en
Slags Alderdomsunderstøttelse for Land-
arbejdere. Jeg er nu vis paa, at intet
Menneske vil i Fremtiden kunne finde paa
at lave noget for deres Arbejdere, thi de
kunne affurat lige saa godt lade dem gaa
over til Kommunernes Alderdomsforsørgelse.
— Nu komme vi saa til det tredje, nemlig
den fri Kørsel. Det er, som jeg bemærkede
før, i Grunden et smukt Forhold, der tid-
ligere har bestaaet, idet man overalt har
ført for Smaafolk paa Landet uden Hensyn
til, om de vare fattige eller rige, kan jeg
gerne sige, idet man blot tog Hensyn til, at
de ikke selv havde Heste og Vogn. Nu skal
det Forhold ogsaa bringes ud af Verden.
Der vil nu næsten ikke være nogen Leilig-
hed, hvor der kan fremkomme Sammentnyt-
ningspunkter mellem Husbond og Arbejdere.
Det forekommer mig, at det er en meget
vanskelig Sag, og det skulde glæde mig, om
mange — muligvis bliver det ikke noget
Flertal — vilde gaa med mig mod denne
Paragraf, da det virkelig forekommer mig,
at det vil hidføre en meget stor Fare just
ude paa Landet. — Nu maa man ogsaa

huste paa, og det er en Ting, som man ikke
uden videre kan gaa fra, at denne Bestem-
melse i § 13 ganske vist vil medføre meget
store Byrder for Kommunerne. Den ærede
Ordfører nævnedes før, at vi ikke maa lægge
mere paa Kommunerne, thi de have allerede nok
at bære. Det vil jeg erkende mig enig i.
Det er alt for meget, Kommunerne efter-
haanden have faaet at bære, og det er saa
meget, at det vistnok til sidst bliver for tungt.
Men samtidigt med, at man siger dette,
samtidigt med, at man ikke tør lægge 500,000
Kr. paa Kommunerne, vedtager man denne
Bestemmelse om Frikørsel, og jeg vil spørge,
om noget Menneske kan sige mig, om det
ikke bliver en betydelig Sum, som derigennem
vil blive anvendt paa denne Frikørsel.
Ganske vist besørgede man denne allerede før
paa den Maade, som den ærede Ordfører
sagde, at man efter Kørselslisten hentede
Løgen, men der er den store Forskel derpaa,
at det nu bliver tvungent, og at vedkommende
fattige, der er Medlem af en Sygekasse,
have Ret til at fordre denne Kørsel. Man
maa huske paa det faktiske Forhold, at i
gamle Dage var det ganske almindeligt, at
Folk, der ikke i høj Grad trængte til Løge,
selv gik til ham. Naar en Mand fik Land-
pine og skulde have en Tand trukket ud,
fandt han ikke paa at gaa hen til sin Nabo
og bede ham føre sig til Løgen med det
samme. Der var en vis Bestedenhed, men
nu, naar vedkommende Medlem af Syge-
kassen har fri Løge og naar han kun be-
høver at gaa til Sogneraadet og forlange
Kørselshjælp, saa vil den Bestedenhed ikke
vedblive. Jeg antager tværtimod, at der
rundt omkring vil blive vakt en stærk Ani-
mositet mod denne Lov. Udgifterne til denne
Kørsel vilde ikke kunne begrænses lige saa
lidt som Statsbidraget; det er ikke muligt
for noget Menneske at vide, hvorvidt Syge-
kasserne ville forgrene sig, hvor mange der
ville blive Medlemmer af dem, eller hvor-
ledes Fordringerne ville stille sig. Selv om
Loven vedtages, skulde man derfor udelade
denne § 13, thi den vil — det er jeg ganske
klar paa — gøre ikke blot Landbruget, men
navnlige de smaa paa Landet en ubodelig
Skade. Derfor skal jeg anmode det høje
Ting om at slutte sig til mit Vædrings-
forslag.

Rundfen: Som ærede Medlemmer
ville have set, har jeg tilladt mig at stille
et enkelt Vædringsforslag til det foreliggende
Lovforslag, ligesom jeg ogsaa i Udvalget
har taget Afstand fra forskellige af de Væ-
dringsforslag, der ere stillede af Udvalgets
øvrige Medlemmer. Med Hensyn til Moti-